

— Деца, поледица! Ще има-
ме ледена Коледа!

Оризovitъ зрънца липсаха.
Земята набърже стана лъскава
и гладка като стъкло. Пригот-
вихъ се да излѣза на двора,
да покажа юначество предъ
сестриничкитъ си, когато двор-
ната врата се отвори и нахъл-
таха трима души.

— Коледари идатъ! — изви-
кахъ радостно азъ.

Тримата души влѣзоха въ
кѣщи, безъ да почукатъ, спрѣ-
ха на прага и отъ ледъ едва
можеха да говорятъ. Лицата,
мустацитъ, дългитъ имъ палта
— всичко бѣ заледено. Заоби-
колиха печката и погълнаха
всичката ѝ топлина.

Зетъ ми Димитъръ дойде отъ
дюкяна и се ржува съ тѣхъ
като съ стари познати. Той се
обърна къмъ най-низкия отъ
тримата гости:

— Господинъ Тошевъ, трѣг-
ва ли се въ такова време?

— По-лошо време ще насте-
не! — отговори Тошевъ.

Той бавно засѣблича връх-
ното си палто. Жилетката му

се издърпа нагоре и азъ видѣхъ
на кръста му наредени малки,
лъскави куршуми. Ококорихъ
очи отъ изненада и пристѣпихъ
къмъ печката да ги разгледамъ
по-отблизо. Каква магическа
сила имаха тия куршумчета!
Дребниятъ господинъ Тошевъ
изведнажъ толкова порастна,
че изпълни кѣщата, селото,
снѣжното поле и стана стра-
шилище за вълцитъ.

Тримата гости пиха горещо
вино съ петмезъ и черенъ пи-
перъ, което въ Топола селянитъ
наричаха марецъ. Затоплиха
се и вътрешно, и тихичко за-
приказваха. Отъ неразбрания
имъ шепотъ само едно раз-
брахъ, че вечерята ще има го-
лѣма среща въ зетѣвата кѣща.
Не си отидохъ у дома. Всички
усилия на сестра ми да ме из-
прати при мама, останаха на-
праздни. Свихъ се въ кѣта и до
вечерята не излѣзохъ навънъ.

Късно презъ нощта у каки-
ни пристигнаха много селяни.
Тукъ бѣха и родителитъ ми,
но азъ се преструвахъ на за-
спалъ да не ме заговорятъ.
Вечеряха въ стаята, въ която
дрѣмѣхъ съ неспокойно сърдце.
Следъ това минаха въ затоп-
лената гостна. Азъ отворихъ
очи, огледахъ съ любопитство
нераздиганата трапеза. Цѣлата
кѣща мълчеше, сякашъ нѣмаше
никой въ нея. На прѣсти пре-
минахъ малкото салонче и за-
лепихъ ухо на вратата на гост-
ната. Разговаряха съ низки